

Ik wil naast je liggen en niet meer wakker worden

Liesbeth Jusia

www.gopher.nl

I

Ik rij weer naar de plassen.

Ik stop bij de dijk, doe de spullen die nog in de auto liggen in mijn rugzak en stap uit. Je kaart leg ik onder het kleed bij het reservewiel. Ik hou ook van jou, ik hou zielsveel van jou. En ik wil je zo graag alles vertellen, maar het is te laat. Veel te laat. Ik ben weer veel te ver gegaan.

De rugzak leg ik op het kleed, daarna doe ik de auto op slot. Alles gebeurt in een roes, het is net of ik het niet ben.

Ik steek de weg over en loop het park in. Je mag hier pas vanaf zonsopgang komen, dus er zal nu wel niemand zijn. Vorige keer was het lastig een plek te vinden, maar dat was dan ook overdag. Zal ik weer naar dezelfde plek gaan?

Het pad volgend denk ik maar aan één ding: nog even en dan is alles voorbij. Ik wil niets meer. Ik ben zo moe.

De regen is niet opgehouden. Eigenlijk hoor ik thuis te zijn en bij je in bed te liggen. Waarom kan ik niet naar huis?

Halverwege het pad loop ik een grasveld af. Bij de waterkant voel ik mijn telefoon en portefeuille in mijn jaszak. Even sta ik met de telefoon in mijn hand. Ik moet je bellen en alles vertellen. De drang is zo sterk, de verwarring zo groot. Een stem van bovenaf zegt: "wat wordt het?" Ik kan het niet, ik kan het echt niet. Ik gooi de telefoon in het riet.

Dit moment heb ik niet gepland, hoewel ik het ontelbare keren heb uitgedacht en geprobeerd. Paniek overvalt me en een golf van miselijkheid gaat door mijn lichaam. Mijn hoofd blijft bonken, het voelt zo vol, zo zwaar. Mijn hoofd moet stil zijn. Ik wil dit niet meer. Dit moet de laatste keer zijn. Voor de laatste keer ga ik je pijn doen.

Ik doe mijn kleren uit, op mijn onderbroek na, en loop het water in. Op het water zie ik ijs liggen, maar ik voel geen kou. Ik voel niets meer. Ik loop totdat ik de bodem niet meer raak en daarna gaat alles vanzelf. Ik glij weg.

2

Zonder erbij na te denken, is dit het eerste dat ik heb geschreven. En zo moet het gegaan zijn, zo laat je me voelen dat het gegaan is. In de nacht van 15 op 16 februari 2006. Een aantal weken weet ik niet beter en denk ik dat je middenin de nacht bent overleden. Tot ik je telefoonrekening zie en er achter kom waar je je laatste uren hebt doorgebracht.

Dit was niet een nacht zoals alle andere. Ik wist het meteen. Je bent vaker een nacht weggebleven en liet niets van je horen tot de ochtend. Je nam niet op, terwijl je wist dat iedereen je zou bellen. Na je eerste drie ‘vermissingen’ stopte ik met je de hele nacht te bellen en te sms-en.

“Als jij het vertikt om die telefoon op te nemen, ga ik ook niet meer bellen.” Er moesten straffen volgen, alsof je een klein kind was.

Na die eerste drie nachten belde ik je hooguit een paar keer. Je reageerde nooit.

Wat ik ook niet meer deed, was vrienden bellen om te vragen of ze jou de dag ervoor nog hadden gezien of gesproken. Ik ging ook niet meer zoeken, zoals de dag voor je verjaardag, op 1e paasdag en vlak voor Koninginnedag in 2005. Je

vader, broers en sommige vrienden zochten mee. Onbegonnen werk natuurlijk, want je kon overal zijn. Overal waar water was. En laat er nu verdomd veel water in Nederland zijn.

Ik ging ook niet meer naar de politie om je als vermist op te geven. Daar konden ze geen actie ondernemen, want iemand wordt in de regel pas als vermist beschouwd twee dagen na zijn of haar laatste signalering. Ik kon wel alvast een formulier invullen: wie jou het laatst had gezien of gesproken, wat voor kleren je aan had, type en kenteken auto, enzovoort.

“Had een kopie gemaakt, dan had je die zo weer kunnen inleveren”, zei een vriend met wie ik voor de derde keer aan de balie van het politiebureau stond. Vreemd genoeg kon ik op dat moment nog wel de humor ervan inzien.

Wat mij betreft zou er geen volgende keer meer zijn, de derde keer was dan ook de laatste keer. Het wilde niet tot je doordringen met wat voor gevoel ik telkens het politiebureau binnenliep. Met mijn hart in mijn keel op een paar voorgedrukte lijntjes schrijven wat voor kleren je aan had, me ondertussen afvragend of je er niet al dood in lag.

Tijdens onze laatste vakantie maakte ik een opmerking daarover. Je wees gympen aan waarvan je niet wist dat ik die al had. Je zei dat je niet zou weten wat voor kleren ik bij wijze van spreken de vorige dag aan zou hebben gehad. Ik ontplofte. Acht maanden angst, woede, frustratie en machteloosheid kwamen eruit.

“Ben je vergeten dat ik in drie maanden tijd drie keer bij de politie heb gestaan om te vertellen wat jij droeg?”

De toon was gezet voor deze vakantie.

3

Op je laatste avond heb ik je een paar keer gebeld.

“Ik wil dat je nu in de auto stapt en naar huis komt”, zei ik.

Ik voelde dat je loog, je was niet aan het werk. Noem het voorgevoelens.

“Ik moet nog wat doen”, zei je. Het is het laatste dat je tegen me hebt gezegd.

“Je liegt”, is ongeveer het laatste dat ik tegen je heb gezegd.

Als ik die avond niet was gaan eten met vriendinnen, was je hoogstwaarschijnlijk gewoon naar huis gekomen. Maar, zo zegt iedereen, er zou altijd weer een andere dag zijn dat je het zou proberen. Dat zou dan troost moeten geven.

Je koos (was het een keuze?) bijna altijd een moment dat ik niet thuis was. Het concert van Kane, zomer 2005, was zo'n moment. De hele avond stond ik met een knoop in mijn maag. Bij *Fearless* kon ik me amper inhouden, de laatste maanden waren er momenten in overvloed dat ik zo in hui- len kon uitbarsten.

Je was er niet toen ik thuiskwam en de laatste uren had je niets meer van je laten horen. Ik wachtte met pijn in mijn buik. Pas om 04.00 uur belde je.

“Het gaat niet meer”, zei je.

Ik dacht het ergste.

“Kom alsjeblieft naar huis. Ik hou van je”, smeekte ik.

Je stond op een parkeerplaats langs de snelweg en kon niet meer rijden, dat is wat je wilde zeggen. Of ik je kon ophalen. De taxi kwam snel, maar het duurde even voor we je vonden op een achterafparkeerplaats langs de snelweg bij Abcoude.